

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰι άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αιόλου, 117, Έναντι Χρυσοπηλαιωτισσής

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος. Έν Αθήναις, την 2' Οκτωβρίου 1899. Έτος 21^{ον}.— Αριθ. 41

δρος του Διαγ. των λύσεων θα εύρεσ πάνταν σχετικήν πληροφορίαν· τον Γρίφον σου δεν ενόησα πως προκύπτει η λύσις;) **Αθίον Στέφανον** (εύχομαι να γίνη καλή η σεβαστή σου μη· ρα·) **Ηρόδοτον τὸν Σηλυβριανὸν** (έχει καλὸν·) **Κερκυραϊκὴν Νύκτα** (μη τους μέμψεσθε και ποὺ συλλογισθῆτε οτι έγιναν πολλοὶ σύλλογοι και ο δὸλοι ἐξήγησαν μέλη και ἀντιπροσώπους·) **Ανδαλουσίαν** (ΕΕΕ) διὰ τὴν ὥραν και πληρὴ ἀγάπης ἐπιστολὴν σου· πῶσον καρὸν ἔμας ἔκαμες νὰ μου γράψῃς· δὲν ἀμφίβηλον οτι και φίτος θὰ ἐξασκήσῃς ἄλλην σου τὴν ἐπιρροὴν ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τοῦ φύλλου, και σ' εὐχαριστῶ θεομῶς·) **Αφρισμένο Κῆμα** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπλισμὸν· ἀλλὰ μὴ νομίσησθε· με αὐτὸ ἐξορῶν διὰ τὴν σωτηρίαν σου· θέλω νὰ μου γράψῃς ὅπως πρῶτα·) **Λεμωνιάτικη Διακάζαν** [E] διὰ τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «Υπὲρ Πατρίδος»·) **Κυριακοῦσαν θάλασσαν** ([E]· κάθε τόμος, βλέπει, ἔχει τὰ ἴδικα του θλιγμένα και δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλοις· με τοὺς ἄλλους· ἄλλοτε εἴχμεν τὰς βιογραφίας· τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν· τῶρα ἔχομεν τὰς βιογραφίας τῶν Ἐνδόξων Παιδῶν· ἄλλοτε εἴχμεν Ἐπιστολάς τῶν Μηνῶν, τῶρα ἔχομεν Γελοιογραφικὴν Ἐπιθεώρησιν ἄλλοτε εἴχμεν Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, τῶρα ἔχομεν Ἀθηναϊκοὺς Περιπέτους· και εἰς τὸ μέλλον πάλιν θὰ ἔχωμεν ἄλλα, και οὕτω καθέτης· ὥστε, ἐκείνος ποὺ θὰ ἔχη τὴν σειρὰν τῶν τῶμων, θὰ ἔχη ἀπ' ὅλα·) **Αντώνιον Καρμαυλῆν** (ἔστειλα και τὸ 31ον) **Απότομον Ἀκτῆν** (ἡ ὁποία διδάσκει τὸ «Υπὲρ Πατρίδος» δύο φορές ἕως τώρα, και θὰ τὸ διαβάσῃ ἄλλες ἑκατόν·) **Ανδρομέδαν Φ. Ζήναος** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπλισμὸν· [E] διὰ τὸν ὥραν τρόπον, με τὸν ὅποιον μοὺ διηγεῖται τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κλέπτου·) **Ολίαν τὸν Γριπέα** (ἐργασία λοιπόν, ἐργασία) **Ροδοσιωτικὴν Δύσιν** (εἰς χριστιανικὴν ζωγραφίαν· ἐστὶν ἕκαστος·) **Στήριγμα τῆς Μητρὸς** (σὲ συγχάρω· ἐστὶν ἑκατόν·) **Μαγικὸν Σελήνιφον** (τὸ ἴδιόν μου σχέδιον πῶς σου ἐφάνη;) **Μόδον τῆς Ἀστρονομίας** ([EE] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολὴν· νομίζω οτι ἡ ἀπάντησις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξήγησε τὴν πατριωτικὴν σου ἀγανάκτησιν, ἦτο εἰρωνικὴ, και ἤθελε νὰ εἴπῃ ἀπὸ τῆς ἐναντίας·) **Προσέδοσαν Ἐλπίδα** ([E]· σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἄριστα θὰ παραβλέψω τὴν ἀμέλειαν, —διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλως τε εἶσαι δικαιολογημένη, —ἀν μοὺ γράψῃς· τῶρα συχνὰ νὰ σημειώνῃς πάντοτε και τὰ ψευδώνυμόν σου·) **Ζωγράφον τὸν Θαλασσινόν, Νίκην τοῦ Παιωτίου** (ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς, ἀν ὅσα ἡ κοῦτες ἦσαν ἀνώτερα τοῦ βιβλίου· αἱ πληροφορίες σου εἰς τὸ προσχέσι·) **Λευκοκόματον Διγιάλλον** (ὁ ὅποιος ἐξεσπάσθη, και ὄχι μόνον ἐξεσπάσθη, ἀλλὰ μοὺ ἐνέγραψε και πληροφορον, ὁπλαθὴ συνδρομητῆν διὰ τὸ 1900 με 10 δραχμάς· εὐγὲ του·) **Τετραπέδατῆν** (ἡ ὁποία θὰ δώσῃ μίαν ἀπογευματινὴν, ὅταν ἐπιτύχῃ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου· καλὲ ἔχουν νὰ γίνουιν χαρὰς και γλέντια·) **Νικόλ. Κ. Δεκαθάλαρ** (έγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀλήθεια, ὁ γέρω· Φαζὲ με τὰς διαβολομηχανὰς του εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα πρόσωπα τοῦ «Υπὲρ Πατρίδος»· τί σωματικὸν ἐν τῇ πατριωτικῇ του τρέλα·) **Γάκιονθον** (ἐστὶν ἑκατόν·) **Ἡρωϊκὸν Σίρος** (ἐστὶν ἑκατόν·) **Κάρμεν Σούλα** ([EE] διὰ τὴν ἐνδοσιωτικὴν ἐπιστολὴν σου· δὲ αὐτὰ θὰ γίνουιν· και πολλὰ ἄλλα ἀκόμη·) **Ἀσπρο Κάρθονον και Βρετανικὸν Λόντα** (σὰ· συγχάρω διὰ τὴν προθυμίαν, με τὴν ὁποίαν ἐπέστειλε νὰ στείλειε τὸ ἔβρανον σου και ἀπὸ τῆς ἐπισήμου προκηρύξεως· ὁ δεύτερος φάκελος τῶν Μ. Μυστικῶν, ὁ μεγαλύτερος, βεβαίως θὰ ἔχη γραμματικόσημον, ἀν πρόκειται νὰ μοὺ τα στείλειε ταχυδρομικῶς·) **Θεραπεινίδα τῶν Μουδῶν** (ὥραία πάλιν ἡ ἐπιστολή σου, εὐγὲ· [EE]) **Ἀσπροποταμίτην** ([E]· ναι, μοὺ ἤρесе ἡ εἰκὼν τοῦ Διδασκάλου τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας·) **Πεντασμένον Καρχαριαν** (ἔστειλα·) **Εὐλιαντῆ Φιλίαν** ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν περιγραφήν·) **Δημήτριον Πικιώνην** (περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ

ψευδώνυμου, ἔσε τὸ Ἀ· Κερύλαον τοῦ Ὁσηνοῦ τῶν Συνδρομητῶν·) **Ἀγνήν Φιλίαν** (βεβήτως, ὁ λόγος τῆς ἀνομιλίας· εἰς τὴν Ἀλλοφρονίαν εἶνε αἱ καθήκεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλονται αἱ ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστολαί· σὲ συγχάρω διὰ τὰ πατριωτικὰ σου αἰτήματα· και [E] διὰ τὴν ὥραϊαν σου ἐπιστολήν·) **Ἀσπρο Λαγούδακιν** (ἀπεναντίας μ' εὐαρίστητες πολὺ· ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματικώσημα· ἔχω παρὸν πονον ποὺ δὲν μιν γράφω συχνά·) **Σοφὸν Σουκράτην** (διὰ νιλλὰξες ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ· με τὸν Ὁσηνόν·) **Τριφυλιώδη Λευκάταν** (ὅλα ἐστάλησαν·) **Καταραμύλλω** (λοιπόν Ζηνοῦσα·) **Καὶ τὴν ὁποίαν Βασίλισσαν Ζηνοῦσαν, Τυθὰ, Μάνιαν Ζαννον** (με τὰ θερμῶτα· αὐτοῦλητῆρά μου διὰ τὸν βίνατον τῆς ἀδελφούλας σου·) **Γατῶν τῶν Συνδρομητῶν** (ἐλήθησαν·) **Σαρδανάπαλον** (δὲν ἀναμιγνύρακι δέλου εἰς τὰ πολιτικὰ· αἱ γυναῖκες, βλέπει, δὲν ἔχουν ψῆρον·) **Ἀγροίλιαν Σπαθαροπούλαν** (ἐστὶν ἑκατόν·) **Βράχον τῆς Νεραμάτοβας** (σὲ συγχάρω·) **Νεραϊδαν τὴν Σπετοῦσαν** (πολὺ ἐχάρηκα ποὺ ἔμαθα οτι ἐμὲ τὴν εὐχαρίστησιν διαβάσεις τὸ φυλλίδιον μου και με τὴν ἀνοπομονίαν τὸ περιεμῆσαι κατὰ Σάββατον·) **Ἀργύρην, Σαουάνην** (πιστεύω οτι τῶρα θὰ εἴσῃ κατευχαροστημένης με τὴν ἐργασίαν τοῦ σχεδίου·) **Συναρχαίονον Ποιητὸν** ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν σου·) **Ἀρσένον Φιλομυσοῦν Νεάνιδα** (εὐχαριστῶ· ἔρ οὐ εἶνε γερμανικὸν, εἰμπορεῖ νὰ ἔχη γερμανικὸν ψευδώνυμον· ἀλλὰ θὰ το γράρωμε μ' ἑλληνικὰ στοιχεῖα· π· χ··) **Ἐντελθῆσις, Φεργικὸν μάνι· νιχτ κτλ·)** **Αἰγυπτίαν Ἀθηνῶν** (χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ ἡ μητέρα σου και σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἐνθυμήθη ἀμέσως·) **Φιλοδοῦν Ἐλληνίδα** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς, ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Σεπτεμβρίου, θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Νοεμβρ.

Ο γάρης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις των εἰς ἀνομιλίας, καλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φασίλλους, ὅν ἑκάστον περιέχει 20 φύλλα και τετράται φρ·)

338. Δεξιγραφία.
Ἄν θελήσῃς ἕνα γράμμα νὰ συγγράψῃς με ἄγωνα, Μίλος ἔγινεν ἐμπόρις σου κ' ἔδρον... διὰ τὸν Σιμ· [ψῶνα·]
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰακώτου Γουλιέλμου

339. Συλλαβόγραφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἐπίρρημα κοινόν
Δὲν ἀρνοῖται τὸ δευτέρόν μου
Ὅταν ἐπικρατῆ σὶν οὐρανόν
Τὸ σύνολόν μου.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἰακώτου Γουλιέλμου

340. Στοιχειώγραφος.
Εἶμαι ὄρος· κ' ἕνα γράμμα
Στὴν ἀρχὴν ἐν προσθέσει
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσει
Μέλος γίνομαι ἐν τῷ βίαι.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λυγερνοῦ

341. Κῶδος.
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίκοι διὰ γραμμάτων οὕτως· ὥστε νὰ γινώσκονται· ὁριζοντιῶς ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρὰν· 1, ρήτωρ· 2, θεότης θαλασσίας· 3, ὑγρὸν τοῦ σώματος· 4, πτηνόν· Καθέτως, ἐξ ἄριστον κατὰ σειρὰν· 1, πόλις τῆς Ἀσίας· 2, νόσος· 3, ποταμὸς· 4, νῆσοι· Εἰς δὲ τὰς διαγωνίους, ἐπάνω· πρόσωπον τῆς Γραφῆς, πρόθεσις· Κάτω· ἀντωνυμία, ἴζων.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόδρου

352. Πυραμίδ.
+ =Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνόν.
+ =Μίλος τοῦ πρῶτου.
+ =Θεὸς τῶν Ῥωμαίων.
+ =Πτηνόν.
****+**** =Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τίλλου

345 - 348. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. — Ἄετος, φάλαρις, ἀπὸν, κίσα, πάντα πτηνά.
2. — Λαίμαργε, τὰ μῆλα μὴ ἀρίνης ἀκαθάριστα·
3. — Δωτέ του νὰ φάγῃ ἀμέσως.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βασίλειου τῶν Κυκιάδων

346. Λογοπαίγιον.
Ποῦς ἔχει 1000 χέρια και πόδι·
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τριφυλιωτοῦ

347. Δεξιθροία.

Ζητεῖται λέξις ἑλληνικὴ, ἔχουσα ἑπτὰ γράμματα, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα ν·
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

348. Φύθρον Μίγδον.
Ὅτι· πρῶσις φρονόσι.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μεγαλλοκοῦ Ναύτου

349. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ἐπομένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖαν παροιμίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν δημώδη· Κατὰ μάνα κατὰ κύρη, κάμνε και γιὸ Ζιζερῆ.
1, Ζῶν φορητόν. 2, Τεχνίτης. 3, Οὐρανόν σῶμα. 4, Πνευματικὸς ποτόν. 5, Πτηνόν. 6, Γεωμετρικὸν ἐργαλεῖον. 7, Εἶδος ἐκκλησιαστικῆς ὕμνου. 8, Ἐπίστατον τοῦ Ἀχιλλέως. 9, Ἐπίρρημα ἐκ μετοχῆς.
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Γαλιῆς τοῦ Αἰγίου [E]

350. Φωνηεντόλιπον.
γν—χρστ—πὺν—στν—κς
Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Τελουσίας Χελιδόνος

351. Γρίφος.
M
εἰς εἰς
εἰς αὐτόν εἰς
εἰς εἰς
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ζεφειροῦ Μεσοῖου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10· Ἰουλίου ε. ε

401. Νάυπλιον (ναυ· πλοῖον).— 402. Λόχος, λόφος.— 403. Λιχανός, χαλινός.— 404. Σοφία, Σόφρα.— 405.

ΧΑΡΑ (ΧΑΡΑΧῆν). — 406. Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ Α Λ Α Σ (ΣΑΛΑμίς) Ε Ο Α Υ Ρ Α Κ Η (Η ΚΑΡΧηδὸν) Ρ Ο Π Α Λ Ο Ν Α Σ Η Ρ (ὁ ΧΡΗΣ Ἀγαπῶ) Ι Α Δ Τ 407. Ὑαίνα (βλέπεΙ ΕΝΑ Φ Α Λ Α Κ Ρ Α λαγών). — 408—409, 1, Η Ο Ο Ρ Γ Διάπλασις εἰνε περιοδικὸν Σ Υ Ν Τ Α Γ Η ἐκδιδομένη κατὰ Σάββατον ἐν Αθήναις. Ὑπάρχει δὲ ἐπὶ 21 ἔτη. — 2, Ἡ Μαρία και ἡ Εὐρυδίκη πηγαίνουιν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ἡ μὲν Μαρία εἶνε ἐπιμελής, ἡ δὲ Εὐρυδίκη ἀμελής. Δι' αὐτὴν ἡ διδασκαλίσα ἀγαπᾷ μὲν τὴν Μαρίαν, τὴν δὲ Εὐρυδίκην οὐχί. — 410. Τὸ Ο τὸ Μ και τὸ Α εἶνε ὅμοια [Ο, Μ, Α]. — 411. ΠΑΤΡΑΙ, ΣΙΦΝΟΣ [1 Πέσχα. 2 Αμίσος. 3, Τύφος. 4, Ρήνος. 5, Ἄρον. 6, Ἰωσήφ]. — 412. Ἀγάλη ἀγάλη γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι. — 413. Ἡ ἐπιμελία πλεῖστα νικᾷ προσκόμματα.

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
ΟΠΟΥ ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΔΕΙΚΝΥΟΥΝ ΠΟΛΥ ΟΛΙΓΟΝ ΣΕΒΑΣΜΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΙΟΜΑΤΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΟΥ ΤΩΝ

Εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν και πάλιν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου ἀρίσασμεν τὸν ἱππότην Σαιν Ροκαντὲν και τὸν πιστόν του φίλον Παλουάζον εἰς θέσιν ἤμισα εὐχαρίστον.

Κατ' ἀρχὰς ἦσαν πολὺ εὐχαριστήμενοι ποῦ κατάρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ διοικητοῦ. Ἐπειτα ὁμως, ἀφ' οὗ ἐφυγεν ὁ Ρογήρος, ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται, ὄχι ἀδίκως, οτι οὐδένα εἶχον πλέον λόγον νὰ μένουν εἰς μίαν πόλιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς παρά μίαν μεγάλην φυλακήν.

Ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ φύγουν· ἀλλὰ δὲν ἔδελπαν με τὴν τρόπον ἠμάρουσαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὸ τὸ σχέδιον. Εὐτυχῶς, ὁ Βελαμιῆς, ὁ ὑπὸ τοῦ Φουσε ἀποσταλαῖς πράκτωρ, ἤλθεν εἰς συνενόησιν με τοὺς δύο εὐγενεῖς, εὐθὺς ἄμα ἐφθασεν εἰς τὸ Κάδιξ.

Πρῶτον ἐσπευσε νὰ τοὺς διαφωτίσῃ περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν κ.κ. Ρενὼ και Μπρόου, ὁ δὲ Παλουάζος ἐφρικήσασε συλλογισθεῖς τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεξαν αὐτοὺς και ὁ φίλος του, ἐμπιστευθέντες τὰ μυστικά τῶν εἰς τὰ παστρικάαυτὰ ὑποκείμενα.

Μετὰ ὄριμον σκέψιν, ὁ ἱππότης παρεκάλεσε τὸν κ. Βελαμιῆν νὰ τῷ παράσχη τὴν βοήθειάν του πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἀποδράσεως.

—Κύριε, τῷ εἶπε· δὲν θέλω νὰ σας κρύψω, οτι ἡ διαμονὴ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἤρχισε νὰ μας ἐνοχλῇ πολὺ, και πιστεύω ὅτι θὰ χρετε τὴν καλωσύνην νὰ

μας βοηθήσεται νὰ ἐλευθερωθῶμεν. Δι' ἕνα μυστικὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἡ ἐπιπόνησις ἐνὸς ὥραϊου σχεδίου θὰ εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρῶγμα τοῦ κόσμου

—Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ, και εἶμαι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν σας. —Σὰς εὐχαριστοῦμεν ἀπέριτος, ὑπέλαβεν ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος· ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μας ὑποδείξετε....

—Κανένα τρόπον διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν πόλιν, συνεπλήρωσεν ὁ Σαιν Ροκαντὲν.

—Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατον, εἶπεν ὁ κ. Βελαμιῆς, και ἀπορῶ διὰ τὴν ἀμηχανίαν σας· ὡς ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγεται ὅπου θέλετε, νὰ περάσετε ἀπὸ πικντοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ δώσετε τὸ σύνθημα.

—Δὲν το γνωρίζομεν, ἀμολόγησεν ὁ ἱππότης· και διὰ νὰ σας ὀμιλήσω καθαρά, φοβοῦμαι πολὺ οτι ὁ κ. διοικητὴς δὲν μας ἐμπιστεύεται...

—Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε ἀπεκρίθη ὁ πράκτωρ. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ γνωρίζω τὸ σύνθημα, και ἂν προφθάνατε νὰ ἐτοιμασθῆτε, ἀπόψε ἀμέσως εἰμπορεῖτε νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν πόλιν.

—Αὐτὸ εἶνε... ἤρχισεν ὁ Ἐπίτροπος.

—Λαμπρόν! συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης· εἰς ὅμως; ... —Μὴν ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ. Ἐν ᾧ σεῖς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα οτι θὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς προφυλακὰς, θάναχωρήσετε διὰ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ἐγὼ θὰ σας παρακολουθῶ ἀπὸ πίσω και θὰ προστατεύσω τὴν ἀναχώρησιν σας.

—Ἐξέμεθα διὰ βίου εὐγνώμονες, κύριε! —Μετὰ μίαν ὥραν.

—Σύμφωνοι. Ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα, οἱ δύο εὐγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου μετὰ πάσης σπουδῆς, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν των.

Ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσε εἶχεν ἔλθῃ πρὸς συνάντησιν των, και τοὺς παρηκολούθει μακρόθεν ἀγνωριστος, διότι εἶχε μετεμφισθῆ εἰς ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ. Πρὸ τῆς ἐκκινήσεως, εἶχε δώσῃ τὸ σύνθημα εἰς τὸν Σαιν Ροκαντὲν· ἀλλ' ὁ τρόπος με τὸν ὅποιον ὁ λαμπρὸς εὐπατρίδης ἐπρόφερε τὴν ἰσπανικὴν ἀνησυχίαν τὰ μέγιστα τὸν κ. Βελαμιῆν.

Τὸ σύνθημα ἦτο αἰ λέξεις Ζ ο υ α ν ὺ Ζ α ε ν, ἀπλοῦσταται ἐκ πρώτης ὀψεως, ἀλλὰ φοβερά δύσκολοι διὰ νὰ προφερθοῦν ἀπὸ ἕνα ξένον, διότι ἐκεῖνον τὸ Ζ εἶνε τὴν ἰσπανικὴν ἔχει μίαν παράξενην προφοράν, τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μιμηθῇ ὁ μὴ συνειδητός πολὺ εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἰταλιῶν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως, οἱ δύο φίλοι, περιβεβλημένοι τὴν

* Ὁ σκοπὸς ἐπρότεινε τὴν λόγην. * (Σελ. 330, σ·ήλ. α'.)

μεγάλην στολήν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου, ἐπεχείρησαν νὰ διέλθουν χωρὶς νὰ ὁμιλήσουν διόλου· ἀλλ' ὁ κανονισμός, διαρκούσης τῆς πολιορκίας, ἦτο αὐστηρότατος, καὶ ὁ σκοπὸς ἐπρότεινε τὴν λόγγην, ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις.

Ὁ Σαιν Ροκαντέν ἐνόμισεν, ὅτι ὁ στρατιώτης τῷ ἐζήτηε τὸ σύνθημα.

— Ζ ο υ ἄ ν ὀ Ζ α ε ν, εἶπε μειδιῶν ἐπιχαρίτως, ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Βερσαλλιών, ἐν ἡμέρᾳ μεγάλης τελετῆς.

Ὁ σκοπὸς ἐφάνη ἐκπλαγεὶς καὶ ἐπανελάβε τὸ λογυδριὸν του.

— Ζ ο υ ἄ ν ὀ Ζ α ε ν ! ἐπανελάβε καὶ ὁ Ἰππότης, διότι μὴ ἐνωσάν τί του ἔλεγαν, δὲν ἤξευρε τί ἄλλο νὰ ποικριθῇ. Ἀναμφιβόλως ὁμοῦ, ἢ ἀπόκρισις δὲν ἦτο ἡ ζήτουμένη ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ, διότι οὗτος ἤρχισε νὰ φωνάζη εἰς τὰ ὄπλα καὶ νὰ καλῇ τὸν ἀρχιφύλακα.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ περιεβλημένος τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἀξίωμα, ἦτο εἰς ἄ λ φ ε ρ ε ζ (ἀνθροπολογαζός) νεαρῶτατος, ἀγένειος, μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἀλλὰ τὸσον δεσποτικὸς καὶ ἀγέρωχος, ὡς νὰ ἦτο τουλάχιστον ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ μεγάλην σοβαρότητα, ἠρώτησε τί συμβαίνει. Κατόπιν ἐπανελάβε καὶ αὐτὸς τὰ κορακίστικα τοῦ σκοποῦ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δύο φίλους. Τόσον ὁ Σαιν Ροκαντέν, ὅσον καὶ ὁ Παλουάζος, δὲν ἐνόησαν πάλιν οὔτε γρῦ ἢ σθάνθησαν ὁμοῦ ζωηρὰν ἀνησυχίαν, συμπεραίνοντες ὅτι κάποιον σοβαρὸν ἐμπόδιον ἐπαρουσιάζετο.

Τοῦτο ὁ Ἰππότης ἀπεφάσισε νὰ διευκρίνη, καὶ πλησιάζας τὸν ἀλφερέζ, τὸν ἐχαίρεισεν εὐγενέστατα καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, ὁ σύντροφός μου καὶ ἐγὼ ἀνήκομεν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ κ. Διοικητοῦ, καὶ ἐπιθυμοῦμεν, διὰ λόγους ὑπερησίας, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς προφυλακὰς. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ διατάξετε τὸν σκοπὸν νὰ μας ἀφήσῃ νὰ περάσωμεν.

Αὐτὰ ἐλέγχθησαν μὲν εἰς ἰσπανικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὄχι ἀμεμπτον ὑπὸ ἐποφιν συντάξεως καὶ προφορᾶς ὡσπτόν τ σ ἄ τ ρ α - π ἄ τ ρ α' ἐκ τούτου ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, νομίσας ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ γάλλους κατασκόπους, καὶ γαυριῶν διὰ τὴν σπουδαίαν ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διέταξεν ἀμέσως τέσσαρας στρατιώτας νὰ συλλάβουν τοὺς δύο εὐγενεῖς.

— Κύριε ! ἀνεκράξεν ὁ Ἰππότης· θὰ δώσετε λόγον δι' αὐτὴν τὴν σκαιότητα ! . . .

Χείμαρρος ὕβρων τὸν ἠμπόδισε νὰ ἐξακολούθησῃ, καὶ ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν τύχην του.

Ἐν τούτοις ὁ Βελαιμῆς εἶχε πλη-

σιάζῃ, μετὰ ὕψος διαβάτου ἀδιαφόρου· κατόπι, προσποιούμενος ὅτι ἀνγνωρίζει ἔξοφνα τοὺς δύο συλληφθέντας, ἐξέβλεψε κρυφῶν ἐκπλήξεως, καὶ πλησιάζας τὸν ἀλφερέζ, ἠθέλησε νὰ τῷ παραστήσῃ ὅτι ἐκ παραξηγήσεως συνέλαβε τοὺς δύο ἐκείνους κυρίως, τοὺς ὁποίους πολλὰκις εἶχεν ἴδῃ συναναστρεφόμενους μετὰ μεγάλην οἰκειότητα τὸν κ. Διοικητὴν.

Ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσεῦ ὠμίλει τελείως τὴν ἰσπανικὴν, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ποῖος ἦτο. Οὕτω καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐξέλαβεν ὡς φιλήσυχόν τινα ἄσπρον τοῦ Κάδιξ, καὶ τῷ ἀπεκρίθη μετὰ περιφρονησεως («νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ στρατιωτικά » Κατόπιν, ἀποταθείς πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εἶχε συναθροισθῆ ἔνεκα τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἔκαμε μίαν ἀγόρευσιν ἐκ τοῦ προχείρου, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευε καὶ ὁ Δημοσθένης. Διεκήρυξεν ἄνευ ἔχους μετριοφροσύνης, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἄγρυπνον προσοχὴν του, δύο κατὰσκοποὶ ἐκ τῶν ἐπιφοβωτάτων συνεληφθήσαν, καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζοντο νὰ διέλθουν τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἐξαπατώντες τοὺς φρουροὺς. Ἀνεμίξεν ἐπιτηδεῖως ἀρκετὰ ἐγκώμια διὰ τὸ μέγα κατόρθωμά του, κατηράσθη τοὺς ἐχθρούς τῆς «γλυκείας πατρίδος», καὶ προσεκάλεσεν εὐμένως τοὺς παρόντας νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸν τουφεκισμὸν τῶν «κακούργων», ὁ ὁποῖος θὰ ἐξετελείτο ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου.

Τὸ πλῆθος ἀνευσήμησε φρενιτωδῶς. Ὁ Ἰππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος εἶδαν ὅτι ἦσαν πλέον χαμένοι. Ἀλλ' ὁ Βελαιμῆς δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπελπίζονται εὐκόλως.

Εἰς ὅλα τὰ πλῆθη, ὑπάρχουν καὶ ἀνθρωποὶ ἀγόμενοι ὑπὸ πνεύματος ἀντιπολιτευσεως, οὐδέποτε συμφωνοῦντες μετὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀρεσκόμενοι νὰ φαίνωνται φρονοῦντες ἐκτίθεται πρὸς τὴν πλειονοψηφίαν.

Ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσεῦ, γνωρίζων κάλλιστα τοῦτο, προσεπάθησεν ἐπιθετικῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σύμπραξιν μερικῶν φωναζῶν, τοὺς ὁποίους ἐπεισεν εὐκόλως ὅτι ὁ ἀλφερέζ, ἀπὸ ἀνοησίαν, ἔκαμε προφανῆ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας του ἐναντίον δύο λαμπρῶν εὐπατριδῶν, γάλλων μὲν, ἀλλὰ φίλων πιστῶν τῆς Ἰσπανίας. Οὕτω προπαρασκευάσας τὰ πράγματα, παρενέβη καὶ πάλιν :

— Κύριε ἀνθροπολογαγέ, εἶπε, θὰ εὐρεθῆτε εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι ἀνήκουν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον, καὶ θὰ δώσετε λόγον, ἂν πάθουν ἐξ αἰτίας σας τὸ παραμικρόν.

Οἱ λόγοι οὗτοι, μετὰ σταθερὸν τόνον λεχθέντες, ἔκαμαν ἐντύπων εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν· ἐκτὸς τούτου, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βελαιμῆς ἤρχισαν ἤδη νὰ φω-

νάζουν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου φρόνιμον νὰ ναθέτουσαν τόσον λεπτὰ καθήκοντα εἰς παιδάρια ὅπως ἄπειρα, ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ὁποίων ἡ « γλυκεῖα πατρίς » διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ στερηθῇ τῶν ἰκανοτέρων καὶ πιστοτέρων ἀξιωματικῶν τῆς.

Ὁ ἀρχιφύλαξ, ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὰς ἐντόνους παραστάσεις τοῦ Βελαιμῆ καὶ ἀπὸ τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πλῆθους, ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ διευκρινισθῇ καλλίτερα ἢ ταυτοῦ τῶν συλληφθέντων, καὶ πρὸς τοῦτο διέταξε νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸ διοικητήριον.

Ἐκεῖ, ὁ Σαιν Ροκαντέν καὶ ὁ Παλουάζος ἀνεγνωρίσθησαν, καὶ ἐλευθερώθηντες ἀμέσως, ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὸν κ. διοικητὴν.

— Πῶς, κύριοι ! θέλετε νὰ μας φύγετε ; ἠρώτησεν οὗτος, ἅμα εὐρέθησαν ἐνώπιόν του οἱ δύο φίλοι.

— Κύριε διοικητά, εἶπεν ὁ Σαιν Ροκαντέν, θά σας . . .

— Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ μετ' ἐκπλήττει. Νά σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἤλθατε καὶ ἐζητήσατε ὑπερησίαν, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ παγίδος. Κατόπι, μετὰ τὴν λαμπρὰν σας διαγωγὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μετέβλα γνώμην. Σήμερον πάλιν μετὰ κάμνετε νὰ μὴ ἀμφιβάλλω.

— Δέν σας κρύπτομεν, κύριε διοικητά, ὅτι τῶντι ἐσκοπεύαμεν νὰ φύγωμεν, εἶπεν ὁ Ἰππότης.

— Καὶ διατί ;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σας ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖόν σας. Ἀλλ' ἡ ἀγνοία τῆς ἰσπανικῆς γλώσσης μᾶς ἐμπόδιζε νὰ σας φανώμεν ὠφέλιμοι· ἐκτὸς τούτου ἡ ἀπραξία αὐτῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶμεθα καταδικασμένοι, μᾶς ἐστενοχώρει, καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφασίσαμεν νὰ διέλθωμεν τὰς προφυλακὰς, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἐκεῖ ἠμπορούσαμεν νὰ δράσωμεν καλλίτερα.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΝΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΡΕΛΗ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Ἐχω μία κούκλα 'στὸ κουτί, Μιά κούκλα 'στὸ καλάθι . . . Τρελὴ κούκλιτσα σάν κι' αὐτὴ Στὸν κόσμον δὲν ἐστάθη !

Τῆς ἔμαθα τὸ Α, Βι, Γα, Τὸ ἔνα, δύο, τρία, Καὶ τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγά, Καὶ ὅλη τὴ σοφία.

Μ' αὐτὴ 'στὸ πρῶτον σιωπᾶ, Στὸ δεύτερον μού σφάλλει, Στὸ τρίτον . . . πέφτει καὶ χτυπᾶ Τὸ κούφιο τῆς κεφαλῆ.

+ Γ. Μ. ΒΥΖΗΝΟΣ

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Τέλος ἴδε σελ. 323.)

Καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν δύο συνταξιδιωτῶν μου μ' ἐκράτυνε καὶ μοι μετέδιδε ζῆλον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐξεπληττόμην καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἐθεώρουν ἤδη θυσιασθεῖσαν τὴν ζωὴν μου· νοερῶς εἶχα ἤδη ἀποχαριστήσῃ πάντας ὅσους ἠγάπων καὶ δὲν ἠλιπίξα νὰ ἐπανίδω ποτέ. Καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ τοὺς συλλογίζωμαι πλέον, διὰ νὰ μὴ ψυχρανθῇ ἡ ζέσις μου καὶ διὰ νὰ μὴν ἐξὸλοκληρῶν ἀφωσιωμένους εἰς τὸ καθήκον μου.

Δευτέρᾳ ὀδῆς ἐπροξένησε ρῆγμα μέγιστον εἰς τὸν τοῖχον τῆς προσόψεως, ἀκολούθως δ' ἐξερράγη ἐντὸς τοῦ δωματίου, οἰσάσα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι θεμελίων τὴν οἰκίαν. Τὸ ἐρμάριον ἀνετράπη μέρος τῆς κλίνης κατεθραύσθη. Δύο δὲ τῶν ἐλευθερῶν σκοπευτῶν ἔπεσαν, διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῶσι πλέον.

Ἐμείναμεν τέσσαρες. Τότε ὁ Γκαγιῶ μᾶς ἐφώνησε :

— Καταβῆτε, διὰ νὰ μὴ σκοτωθῆτε δωρὰν αὐτοῦ ἐπάνω !

Ὁ δὲ Γαρδινὲν ἀπήντησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον :

— Καλὰ εἶμεθα ἐδῶ· οἱ Πρῶσοι πλησιάζουν· οὔτε ἕνας δὲν μας φεύγει, ὅταν τοὺς κτυποῦμεν ἀπ' ἐδῶ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κανονιοβολισμοῦ διεκρίνοντο ὀξεῖαι καὶ ἔντρομοι φωναὶ γυναικῶν καὶ παιδιῶν, ἐξερχομένων ἐκ τῶν βομβηρῶν οἰκιῶν καὶ καταφευγόντων εἰς τὰ ὑπόγεια.

Ἄλλ' οἱ πρόμαχοι τοῦ ὀδοφράγματος ἀντεῖχον γενναίως, ἠρωτικοὶ καὶ ἐξημμένοι, ἠλεκτριζόμενοι ἐκ τῆς μάχης.

Ἀπὸ μίαν αὐτοῦ γωνίαν, διὰ μέσου τῶν τροχῶν χειραμάξης ὁ Γκαγιῶ ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ ἡ σύζυγός του ἀκίνητος ἴστατο ὀπισθέν του, καθήμενὴ ἐπὶ πέτρας μετὰ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἄφρωνος καὶ βλοσυρᾶ.

Βολὴ τηλεβολίου κατέστρεψε τὴν κλίμακα ὑποκάτωθεν μας.

Δύο ἄλλαι ἠύρουναν τὸσον τὸ ρῆγμα τῆς προσόψεως, ὥστε ἡ οἰκία ἐκινδύνευε νὰ κρημισθῇ. Ἐξῶθεν μᾶς ἐβλεπον ἤδη πηγαίνοντες ἐντὸς τοῦ καταστραφέντος δωματίου.

— Καταβῆτε ! καταβῆτε μᾶς ἐφώνησεν πάλιν.

— Δέν ὑπάρχει τρόπος, εἶπεν ὁ Γαρδινὲν γελῶν, ἐπειδὴ οἱ Πρῶσοι μᾶς ἐκρήμνισαν τὴν σκάλα !

— Ὅθι καταβῶμεν μαζὶ μετὰ τὸ σπίτι, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

Τρεῖς νεαρὸι ἐλεύθεροι σκοπευταί, τοποθετημένοι ὀπισθεν τοῦ ὀδοφράγματος, ἤγειραν συχὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνοντο ὅτι μᾶς ἐκύτταζαν μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ἐν τούτῳ ὁμοῦ, τὰ πολεμοφρόδιά μας ἐξηντλοῦντο. Ὁ Κάρολος ἔλαβε μερικὰ φυσίγγια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ ἐπὶ τινος τραπέζης οἱ δυστυχεῖς μας σύντροφοι, τὰ ἐμοιράσθημεν καὶ ἠρξίσαμεν νὰ πυροβολῶμεν, ἀλλὰ φεῦ ! ὄχι ἐπὶ πολλὴν ὥραν, διότι ἡ προμήθειά μας ἐξηντλήθη πάλιν μετὰ πέντε λεπτά.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ὁ κανονιοβολισμὸς ἐσοφρύνετο· οἱ πυροβολιστοὶ δὲ εἶχον ἐκλέξῃ ἡμᾶς ὡς στόχον. Αἱ ὀβίδες ἐρρίπτοντο μανιωδῶς κατὰ τῆς οἰκίας, ἧεις ἦτο πανταχοῦ διάτρητος· τὸσον ὥστε ἠπορούμεν πῶς ἀκόμη δὲν εἶχε καταρρεῦσῃ.

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰποθάνωμεν, εἶπεν ὁ Κάρολος, τὸ ἴδιο κάμνει νὰ ταφῶμεν ὑποκάτω ἀπὸ τὰ εἶρειπια.

Δέν εἶχεν ἀκόμη τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους, ὅτε μίχ σφαῖρα ἐπληξέ τον τελευταῖον μας σύντροπον. Ὁ δυστυχὴς ἔπεσε χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ γογγυσμόν.

Ἐμείνομεν πλέον τρεῖς καὶ μόνοι, ὁ Κάρολος δηλαδή, ὁ Γαρδινὲν καὶ ἐγὼ.

Τὸ δωματίον εἶχε μετεβληθῆ εἰς ἐρείπιον φρικῶδες, ἀπερίγραπτον, εἰς σωρὸν ἐπίπλων ἀναποδογυρισμένων, συντετριμμένων εἰς θραύσματα, ἀναμειγμένων μετὰ κονιαμάτων.

Δέν μας ἀπέμενε πλέον οὔτε ἐν φυσίγγιον.

Εἰς μάτην ὁ Κάρολος ἠρῶνησε παντοῦ ἀδημονῶν δὲ διότι δὲν εὐρίσκειν, ἔκυψεν ἀπὸ τὸ ρῆγμα τὸ βλέπον πρὸς τὸ ὀδοφράγμα καὶ ἐφώνησε :

— Φυσίγγια, γρήγορα ! . . . ρίψατέ μας φυσίγγια.

— Ὅχι, ὄχι ! πρέπει νὰ καταβῆτε, μᾶς ἀπήντων· εἶνε πολὺ μεγάλη τὸλμη αὐτῆ· δέν εἰμπορεῖτε νὰ μένετε περισσότερο αὐτοῦ ἐπάνω.

Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Γαρδινέκ, φωνάζων ὡς ὁ Κάρολος :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια ! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νέα σφαῖρα τηλεβόλου διήλθεν ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν μας, προξένησε καὶ ἄλλο ρῆγμα εἰς τὸν τοῖχον, ἐξῆλθε δι' αὐτοῦ καὶ ἔπεσε μακρὰν.

Ἡ πτώσις τοῦ πεσόντος κονιάματος μᾶς ἀνέτρεψε· μᾶς ἐνόμισαν φονευθέντας· ἀλλ' ἡμεῖς ἀνηγέρθημεν ἐντὸς συννέφου λευκῆς κόπωσης, παθόντες μόνον ἐλαφροῦς τινὰς μώλωπας, ὁ δὲ Κάρολος ἀταράχως, ἐπανελάβε :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια δότες μας !

— Φυσίγγια ! ἐπρόσθεσεν ἰκετευτικῶς καὶ ὁ Γαρδινέκ.

Μαζὶ δὲ μετὰ αὐτοὺς καὶ ἐγὼ ἐφώνησα :

— Φυσίγγια ! φυσίγγια ! Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος, ἐξωργίζετο.

— Δέν θὰ σας δώσωμεν φυσίγγια, εἶπε, παρὰ ὅταν ἔλθετε μαζὶ μας. Καὶ προσήρμωσε κλίμακα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου.

— Ἐστῶ, ἄς καταβῶμεν ! εἶπεν ὁ Γαρδινέκ.

— Πᾶμε ! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρολος. Καὶ κατῆλθωμεν, ὄχι μετὰ μεγάλην σπουδὴν, ἐνῶν αἱ ὀβίδες καὶ αἱ σφαῖραι ἐσύριζαν ὀλογοῦρά μας.

Ἀφοῦ κατέβησαν, ὁ Κάρολος καὶ ὁ ναύτης ἔλαβαν μερικὰ φυσίγγια καὶ ἐτάχθησαν πλῆσιον τοῦ Ροβέρτου.

Τρεῖς δὲ τῶν ἐλευθερῶν σκοπευτῶν ἐστέκοντο ἐμπροσθέν μου, ἔκθαμβοι, ἀκίνητοι ἐξ ἀφῶνον ἐκπλήξεως.

Καὶ ἐγὼ τότε ἐθαμβώθην· ἐνόμισα ὅτι εἶδα νὰ μου τείνουν τὰς χεῖρας, μαῦρας ἐκ τῆς πυρίτιδος, οἱ τρεῖς σαμμάθηταί μου, ὁ Δορβάλ, ὁ Βερριέ καὶ ὁ Λουμπέν.

Ναί ! ἦσαν αὐτοί, αὐτοὶ πραγματικῶς ! Ἀμέσως μετ' ἀνεγώρην.

— Ἐσὺ ἐδῶ ! ἐκράυασαν· ἐσὺ, ὁ Φερνάνδος Γριδὲν ! Πῶς ! ἐσὺ ἐπυροβολούσας ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω !

Ἡ καρδίη μου ἐσκήρτησεν ἐξ ἀρρήτου χαρᾶς. Ἀκριαίως ἐπανεῖδα τὴν κατὰ τὸν Ἰούλιον συμβᾶσιν ἐξευτελιστικὴν δι' ἐμὲ καὶ ἐπώδυνον σιγήν, κατὰ τὴν ὁποίαν μετ' ἐξῆβριζαν, διότι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐμβατεῦσωσιν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὴν συνειδήσιν μου, μετ' ἐξέλαβαν ὡς δειλὸν καὶ μου ἔρριψαν κατὰ πρόσωπον τὴν περιφρόνησιν μέσα εἰς τὸ σπίτι μου !

Ἰπῆρχε λοιπὸν δικαιοσύνη ἐπανορθῶσα τὰ ἀδικήματα, ἀφοῦ σύμπτωσις ἠθέλησε νὰ εὐρεθῶ μαζὶ τῶν εἰς ὦραν κρισίμων, εἰς τραγικὴν περίστασιν, καθ' ἣν, ἀγνοῶν τὴν παρουσίαν των, εἶχα ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ἦμην εἰλόπατρις.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησα, εἶναι ὁ Φερνάνδος Γριδὲν—ἐπρόσθεσα δὲ σιγῶν τετρα—ἐγὼ ὁ δειλὸς !

— Ὡ, συγχώρησέ μας, συγχώρησέ μας ! εἶπον καὶ οἱ τρεῖς ταυτοχρόνως· δέν το ἐγνωρίζαμεν· μᾶς ἠπάτησαν τὰ προσχήματα.

Καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς συμπαθείας του, ὁ Δορβάλ μετ' ἐνηγκαλίσθη καὶ μετ' ἐσπᾶσθη.

— Ὅθι καταβῶμε ἀργότερα, εἶπε φιλικῶς, ἐὰν γλυτώσωμεν ἀπ' ἐδῶ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμοῦ ἀμφιβάλλω. Ἐν τούτῳ ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν· αἱ στιγμαὶ εἶνε πολὺτιμοι.

Τὰ τηλεβόλα ἐξηκολούθουν νὰ κροτοῦν. Οἱ Πρῶσοι μανιωδῶς ἐκανονιοβόλου ἄλλας οἰκίας. Ἐλαβε τότε καθεὶς τὴν θέσιν του· ἐγὼ δὲ τοποθετηθεὶς ὀπισθεν δέσμης ξύλων, ἤρχισα πάλιν νὰ πυροβολῶ.

Ἄλλ' ἤδη κινήσις τις παρετηρήθη πέραν, εἰς τὴν ὁδόν. Νέαι ἐπικυοῦραι κατέφθανον, καὶ διὰ νὰ κυριεύσωσιν εὐκολώτερα τὸ ὄχυρμά μας, οἱ Πρῶσοι ἐστηναν καὶ τρίτον πυροβόλον.

Ὁ ἀγὼν, ὁ ἦδη τὸσον ἄνισος, καθίστατο πολὺ φοινικὸς δι' ἡμᾶς. Συνησθάν-

Οην ότι ήμεθα άμετακλήτως χαμένοι. Άλλά δέν έκινήθην από την θέσιν μου. Περιστοιχιζόμενος από τους φίλους μου, ήσθάνθη τον έκυτόν μου άκόμη περισσότερο θαρραλέον. Είχα άποδείξει εις αυτούς ότι ήξευρα να πολεμώ. "Ηθελα να τους δείξω, πώς χρειαζα τυχούσης ήξευρα και ναποθάνω ! (*)

X. ANNINOS

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΑΡ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Βραβευθείς
Υπό τὸ ψευδώνυμον «Νευροπάστον»
εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
(* Ἴδε φυλλάδιον 35ον, σελ. 286)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 325)

Πρώτη συνήλθεν ἡ Κοραλία.
— "Α, τί κάμνω ! εἶπε μειδιῶσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς" σέ κρατῶ τὸσση ὥραν και δέν ἀφίνω τόπον εἰς τὸν Γεράρδον. "Ω, πατέρα μου ! γλυκέ μου πατέρα ! . . Φίλησέ τον λοιπόν ! . . "Ω, να ήξευρες τί καλός, τί πολύτιμος βοηθός πού μᾶς ἐφάνη ! . . "Ω, χρυσέ μου πατέρα ! Μά εἶσαι σὺ λοιπόν ; "Αλήθεια, ἢ μήπως ὄνειρεύομαι ; Τὸ εἶδα ἔσθον ὕπνο μου τόσες φορές ! . .

Καὶ ἐνηγκαλιζέτο πάλιν τὸν πατέρα τῆς ἢ ταλαίπωρος νεάνις, καὶ τον ἐκάλυπτε με φιλήματα, καὶ ἐκύτταζεν ὡς ἐν ἐκστάσει τὰ προσφιλή του χαρακτηριστικά, τὰ ὅποια εἶχε πιστεύσει ὅτι οὐδέποτε πλέον θά ἐπανέβλεπε... Κατόπι περιέ-

(*) Τὰ κατὰ τὸ τέλος τῆς μάχης, καὶ τὰς δραματικωτάτας σκηνάς, αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν, θάναγώσουν πλέον ὅσοι ἀποκτήσουν τὸ "Περὶ Πατρίδος.

πιπτε πάλιν εἰς ἀρασίαν, εἰς ἀκίνησίαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀμέτρου ἐκείνης χαρᾶς. Οὕτω παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα.

— Δεσποινίς Κοραλία, δέν θά χαιρετήστες λοιπόν καὶ ἕνα παλαιόν σας φίλον;

"Η Κοραλία, ἢ ὅποια εἶχε μὲν διακρίνη ἀορίστως καὶ ἄλλα λευκὰ πρόσωπα μεταξύ τῶν μαύρων, ἀλλά δέν ἐβλεπε, δέν ἀνεγνώριζε παρὰ μόνον τὸν πατέρα τῆς, ἀνεσκίρτησε μόλις ἤκουσε τὴν γνωστὴν ἐκείνην φωνήν.

— "Ο κύριος Λωμόνδος ! . . "Α, γιαντρέ, πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πού σας βλέπω ! εἶπε τείνουσα πρὸς αὐτὸν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

"Ἰδοὺ καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης, ἄλλος παλαιὸς φίλος, τὸν ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, βλέπετε με τὴν ἴδιαν χαρὰν.

— "Ω, ναί, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἀποσπασθεῖτα τέλος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ κ. Μασσαὶ καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν καλοκάγαθον μάγειρον, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνη ὀλίγον ὀπίσω καὶ ἐξεχύνετο εἰς ἀτελειώτους ὑποκλίσεις.

— Σὰς παρουσιάξω ἐν τῷ προσώπῳ του τὴν Αὐτοῦ "Εξοχότητα, τὸν Ἀρχιμάγειρον καὶ Ἀρχισιτιστὴν τῆς φυλῆς τῶν Χονδροκέφαλων, εὐγενοῦς κλάδου τοῦ λαοῦ τῶν Ματαβέλων ! εἶπε μετὰ στόμφου ὁ ἰατρός Λωμόνδος, διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν νεάνιδα καὶ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης καὶ παρατεταμένης συγκινήσεως. Χαιρετήσατε ἐν τῷ προσώπῳ του, ἐξηκολούθησε, καλλιτέχνην, τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ ὁποῖου μᾶς παρέσχον ἀνυπολογίστους ἐκδουλεύσεις. Οἱ Χονδροκέφαλοι εἶνε καὶ γαστρίμαργοι, ξεύρετε ! καὶ ἂν ὁ κ. Βρανδεβένης δέν ήξευρε νὰ τους ταγίξῃ με τόσην τέχνην, δέν ήξεύρω κ' ἐγὼ τί θά ἐγίνόμεθα εἰς μερικὰς κρίσιμους στιγμάς. Ἄς εἶνε ἄργότερα θά μάθετε τὰς λεπτομερείας. Εἶδате τὸν ἀγαπητόν μας Βέμπερ ; ἔ ;

— Βεβαίως ! κύριε Βέμπερ, εἶμαι πολὺ, πολὺ εὐτυχῆς πού βλέπω τὸν πατέρα τῆς ἀγαπητῆς μου Λίνας.

— "Α, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κύριος Βέμπερ, οἱ μεγάλοι τοῦ ὁποῖου ὀφθαλμοί, οἱ συνήθως ἀπλανεῖς καὶ ἀφρημένοι, ἐστράφησαν πρὸς τὴν νεάνιδα μετὰ τρυφερότητος, πού δὲν ἄσας ἐκφράσας τὴν χαρὰν μου, τὸν βλέπω πάλιν τὸ χαριτωμένον σας πρόσωπον ; Εἶνε ὡς δρόσος οὐρανία εἰς γῆν ἀπεξηραμένην ! . . "Ω, πόσην εὐγνωμοσύνην σὰς ὄφειλω, δι' ὅσα ἐκάματε διὰ τὸ μικρόν μου, τὸ δυστυχισμένον μου ὄφρανον ! . . Ὑπήρξατε διὰ τὴν Λίαν μου δευτέρα μήτηρ. Μοῦ τὴν ἐκάματε δυνατὴν, εὐρωστην, μεγάλην, ἀγνώριστὴν ! Δέν ἔχω λέξεις νὰ ἐκφράσω ὅ, τι αἰσθάνομαι.

Καὶ ὁ ἀτυχῆς ἄνθρωπος ἐκλαίει.
— Πιστεύσατε, ἀγαπητὴ κύριε Βέμπερ, ἀπεκρίθη ἡ Κοραλία, θλίβουσα ζωηρῶς

τὴν χεῖρα τοῦ ἀτυχοῦς πατρός, ὅτι ἐγὼ μᾶλλον ὄφειλω εἰς τὴν Λίαν εὐγνωμοσύνην. Ἐπρεπε νὰ τὴν προστατεύσω ὡς μεγαλύτερα ἀδελφή, καὶ αὐτὸ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, μοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ δύναμιν. Τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια εὕρισκα κάθε τόσον, διὰ νὰ διαλύω τοὺς φόβους τῆς καὶ νὰ τὴν καθησυχάζω, μ' ἐκάμναν νὰ μὴ φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ. . . Καὶ . . .

"Η νεάνις ἐσίωπησε. Νέφος ἐσκίασεν ἔξωφρα τὸ ὄρατόν τῆς πρόσωπον.

— Καί . . οἱ ἄλλοι ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον, ἐρευνῶσα διὰ τοῦ βλέμματός ἀγωνιωδῶς τὸ στίφος τῶν μαύρων Χονδροκέφαλων, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν μορφαζόντες φαιδρότατα, μήπως ἐθελὲν ἀνακαλύψῃ μεταξύ αὐτῶν καὶ ἄλλα ἀκόμη λευκὰ πρόσωπα, προσφιλή . . .

— Δυστυχῶς, δέν εἶνε ἄλλοι ! εἶπεν ὁ ἰατρός.

— "Η μητέρα ; ὁ Ἐρρίκος ; . .

— Δέν εἶνε μαζί μας.
Ἐπώδυνος στεναγμός, κραυγὴ ἄλλοι ἐξέφευγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Κοραλία, ἰκέτευσεν ὁ Γεράρδος χαμηλοφώνως, δειξέ γεναϊότητα ! μὴ χαλᾶς τὴ χαρὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μας πατέρα ! "Ἰσα-ἴσα ὅ, τι μοῦ το ἔλεγε. . . Δέν πρέπει νὰ πελιπιάζομεθα . . . Μήπως αὐτὸ τὸ περιστάτικόν δέν μας διδῇ ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζομεν ; "Ὅπως ἤυραμεν τὸν πατέρα μας, τοὺς φίλους μας, δέν εἶνε πιθανόν νὰ εὕρωμεν ἀργότερα καὶ τοὺς ἄλλους ; Θάρρος, ἀδελφοῦλα μου !

— Ναί, θά προσπαθίσω νὰ κάμω, ἀπήντησεν ἡ Κοραλία, γι' ἀγάπη τοῦ μπαμπᾶ, γι' ἀγάπη τῶν καλῶν μας φίλων, τοὺς ὁποῖους δέν ἐπιθυμῶ νὰ λυπῆσω . . . Ἄλλά πού εἶμεθα ἐδῶ ; . . Ἰατρέ, ἐξηγήσατέ μου, παρακαλῶ, εἰς τί σχέσεις εὕρισκατε με αὐτοὺς τοὺς ἀγριάνθρωπους ; τί σημαίνει αὕτη ἢ συνοδεία ;

— Εἶνε οἱ σωματοφύλακές μας, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός Λωμόνδος, εἶνε ἡ δῆθεν τιμητικὴ φρουρά, ἢ ὅποια μᾶς συνοδεύει εἰς τὸν περίπατον. Λέγω δῆθεν, διότι κατ' οὐσίαν εἶμεθα αἰχμάλωτοι, με ὅλους τοὺς πομπώδεις τίτλους, τοὺς ὁποῖους μᾶς ἀπένευμαν. Σὰς εἶπα ἤδη τοὺς τίτλους τοῦ κ. Βρανδεβένη. Ὁ κ. Βέμπερ εἶνε Μέγας ὁπλοδιδάσκαλος, ἐγὼ εἶμαι Ἀρχίατρος τῆς φυλῆς, καὶ ὁ πατέρα σας εἶνε . . ἄλλ' αὐτὸ δέν θά το εὕρετε ποτέ. . .

— Μὰ τί εἶνε ;

— Ἀδύνατον νὰ το φαντασθῆτε ! Εἶνε, ἀγαπητὴ μου, Βασίλευς !

— Βσιλεύς ! ἠνέκραξαν τὰ παιδία κατάπληχτα.

— Μάλιστα, βασιλεύς ! ἐπανελάβεν ὁ ἰατρός. Παῦλος Μασσαὶ ὁ Πρῶτος, συν-

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΝΑΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ

Ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ δύο μικροὶ φίλοι μας πηγαίνουν εἰς μίαν ἄλλην παράγκαν, — εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Ἀγριάνθρωπου.

Εἰς τὴν θύραν, πρὶν ἐμβοῦν, ὁ Μικὲς δίνει δύο πεντάρες, — ἀλλοίμονον, τίς τελευταῖες πεντάρες τοῦ Φασουλᾶκη ! Πᾶνε τὰ λεπτά. . .

"Ω, τί φοβερός πού εἶνε αὐτός ὁ Ἀγριάνθρωπος, κατὰμαυρος, με δύο μεγάλα σκουλαρίκια ἔστ' αὐτιά, μ' ἕνα μεγάλο σκουλαρίκι ἔστ' ἡ μύτη, με πτερὰ ἔστ' ὀκέφαλο, με πτερὰ ἔστ' ἡ μέση, καὶ με ἕνα πελώριο ρόπαλο ἔστ' ὀκέφαλο χερί, γεμάτο καρφία.

— Πᾶμε νὰ φύγωμε ! ψιθυρίζει ὁ Φασουλᾶκης ἔστ' αὐτὶ τοῦ φίλου του φοβᾶμαι πολὺ ἐκείνη ἢ ματσούκα με τὰ καρφία. . .

— Σῶπα, ἀνόητε ! σπαντᾶ ὁ Μικὲς.

Νὰ φύγουν ; "Α, μᾶ, μᾶ ! Ὁ Μικὲς δέν τὸ ἐννοεῖ καθόλου. . .

Ὁ Ἀγριάνθρωπος κρατεῖ ἀπὸ τ' αὐτιά ἕνα κουνέλι, ἕνα δυστυχισμένο κουνέλι ζωντανό, καὶ τὸ τραντάζει, ἐν ᾧ ἐκεῖνο μουρμουρίζει, κλαίει, λυπητερά.

Ἡ εὐαίσθητη καρδιά τοῦ Φασουλᾶκη συγκινεῖται πολὺ.

— Πᾶμε νὰ φύγωμε, κοίμενε ! ξαναλέει.

Ἄλλά ὁ Μικὲς κάμνει πῶς δέν ἀκούει.

— Κυρίαί καὶ κύριοι. . . λέγει ὁ Ἀγριάνθρωπος. . .

Ἄλλά οὔτε κύριοι οὔτε κυρίαί ὑπάρχουν μέσα εἰς τὴν παράγκαν. Μόνον κάμποσα παιδάκια, κα ἕνας ἄσπρος σκύλος.

— Κυρίαί καὶ κύριοι, τώρα θά λάβω τὴν τιμὴν νὰ φάγω μπροστὰ σας αὐτὸ τὸ κουνέλι ζωντανό.

— Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ ! ζωντανόοοοοο ! κάμνουν τὰ παιδάκια. Καὶ γελοῦν κατενθουσιασμένα, καὶ σκύφτουν ἐμπρὸς γιὰ νὰ ἴδουν καλλιτέρα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ θέαμα. . .

Ὁ Φασουλᾶκης ὁμως δέν εἶνε καθόλου ἐνθουσιασμένος. Τοῦ ἀρέσει καὶ αὐτοῦ τὸ κουνέλι, ἀλλά ἢ ἔστ' ὀφούρνο με πατάτες, ἢ στυφάδο με τὰ κρομμυδάκια, ὅπως ξεύρει καὶ τὸ μαγειρεῖ ἢ μαμμά. Ποτέ του δέν ἄκουσε νὰ τρώγουν κουνέλια ζωντανά. Μονάχα ἴσως ὁ δράκος τοῦ παραμυθιοῦ μπορούσε νὰ φάγῃ ἕνα κουνέλι ζωντανό.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἴδῃ τέτοιο σκληρὸ καὶ φοβερὸ θέαμα, πέρνει τὰ ποδάκια ἔστ' ὀκέφαλο, καὶ ὅπου φύγη-φύγη, χωρὶς νὰ περιμένη πειὰ τὸ Μικέ.

Διασκεδάσι μιά φορά ! . . ἔ ;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΟΚΕΦΑΛΩΝ. —
ΗΘΗ ΚΑΙ ἜΘΙΜΑ. — Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΤΟΡΙΟΝ.

Οἱ ταξιδιωταὶ εὕρισκοντο παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὸ μικρόν του ὕψος, ἀπέκρυπτε τὴν θέαν τοῦ ὀπισθεν τοπίου. Ὁ κ. Μασσαὶ ἔδωσε τότε βραχείας τινὰς διαταγὰς εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων του, καὶ ἄφ' οὗ οὗτοι ἀνέλαβον τὰς θέσεις των, — ἑπτὰ ἄνδρες ἐμπρὸς, ἑπτὰ ὀπίσω, καὶ ἄλλοι τόσοι ἐκατέρωθεν τῶν λευκῶν, — τὸ μικρόν ἄγλημα ἐξεκίνησεν. Ὁ δρόμος ἦτο ἀνωφερὴς καὶ ἀρκετὰ δύσβατος ἄλλά κανεὶς δέν ήσθάνθη τὸν κόπον, ὡς ἐκ τῆς γενικῆς χαρᾶς. Ἐπειτα εἶχον τόσα νὰ εἶπουν, καθ' ὁδόν ! Μετὰ μίαν ὥραν ἔφθασαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, καὶ τότε κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν τριῶν νεηλίδων.

Τὸ τοπίον εἶχε μεταβληθῆ ὡς ἐκ μαγεσίας. Εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποσον εἶχον ἔλθῃ ὁ Γεράρδος καὶ αἱ νεάνιδες, ἔνεκα τοῦ ἀμώδους καὶ ὅλων πεδινῶν τοῦ ἐδάφους, ἢ γῆ ἦτο ξηρὰ, ἄγονος, κεκαυμένη, οἰκτρά.

[Ἐπεται συνέχεια] ΓΡ. ΕΠΙΘΥΜΟΥΛΟΣ

